

Ràdio Kosmos

Marc Tinent

Il·lustracions de
Dani Torrent

Ràdio Kosmos

Marc Tinent

Il·lustracions de
Daniel Torrent

1960

1

Atrapat. L'Achille estava totalment atrapat. En una banda, hi havia els camps que duïen al poble. Però per allà venien el Peppuccio i el Beppe, que feia més de mitja hora que el perseguien. L'últim cop que els havia vist, havien agafat unes branques ben llargues. Ves a saber què li farien si l'enganxaven.

A l'altra banda, hi havia els búnquers de la guerra. I tothom al poble sabia que no s'ha d'entrar als búnquers. Deien que, quan els soldats estaven convençuts que perdrien la guerra, els havien omplert de mines. Si hi entraves, podies acabar explotant.

L'Achille amb prou feines podia respirar. El Peppuccio i el Beppe o les mines dels búnquers? Cada vegada tenia més ganes de fer pipí.

–No t'amaguis, comunista! –va sentir cridar al Peppuccio.

I la seva veu va ser tot el que va necessitar per decidir-se. Va amagar la bicicleta entre els matolls immensos que rodejaven l'entrada dels búnquers. Si la carregava, segur que acabaria trepitjant alguna mina. Va agafar aire i va passar pel costat dels cartells de «prohibit el pas».

Amb la primera passa, va tancar els ulls amb força pensant que esclataria. Però no. En va fer una altra. Tampoc va esclatar. El cor li anava a cent per hora.

–On s'ha ficat? –sentia dir el Peppuccio una mica més enllà-. Ha anat cap als búnquers?

–Vols dir? No serà tan idiota... –li va respondre el Beppe.

–Tu sí que ets idiota. Tu el veus aquí al camí? Oi que no? Doncs o ha après a volar o s'ha ficat a la zona dels búnquers.

Les seves veus s'acostaven. No podia continuar dubtant. Si s'aturava a cada passa, l'enxamparien. I el Peppuccio i el Beppe ja li havien clavat massa pallisses aquell any. Va respirar fondo i va sortir corrents cap als búnquers.

Ben bé semblava que algú hagués deixat caure al mig del camp aquells blocs de pedra gegantins

gairebé sense adonar-se'n. El pare de l'Achille li havia explicat que durant la guerra els havien hagut de construir a correuita i no havien tingut temps de fer-los bonics. Feia quinze anys que ningú s'hi acostava, i totes les plantes d'aquella zona havien crescut sense mesura. Les enfiladisses i els esbarzers ho havien cobert tot.

–Vols que... entrem? –va dir en Beppe, amb un fil de veu–. Però i les mines?

–Que has sentit explotar alguna mina, de moment? –va dir-li el Peppuccio–. Doncs deu ser que després de tants anys no funcionen. O que encara no n'ha trepitjat cap. Va, passa tu primer.

Pel soroll que van fer els matolls, l'Achille va saber que s'havien endinsat en els búnquers també. Els sentia les veus cada vegada més a prop. S'amagava darrere d'un búnquer, corria uns metres, s'amagava darrere del següent. La respiració li anava a cent per hora. Ells anaven repetint el seu nom, com si cridant-lo el poguessin fer sortir.

Quan es va amagar darrere d'un dels búnquers es va adonar que havia comès un error molt gros. El proper era massa lluny. Si girava cua, el veurien. Si corria cap al següent, també. Estava acorralat. Ells venien. Venien! Va tombar una cantonada.

–Has vist allò? –va dir el Beppe.

Oh, no! No havia estat prou ràpid. L'havien vist, l'havien vist!

–Corre, que és aquí!

Eren com dos cavalls desbocats; l'Achille estava cansat i atrapat i només estaven a unes passes d'ell. No tenia prou temps per arribar al proper búnquer sense que el veiessin del tot, i no podia deixar de pensar que era qüestió de temps que trepitgés una mina. No volia acabar fet miques!

Es va fixar en un petit finestral que hi havia a prop seu. Els vidres estaven trencats. L'Achille no era, ni de lluny, atlètic, però va saltar com si li hi anés la vida. Es va agafar a l'ampit de la finestra i s'hi va enfil·lar com una sargantana, tan de pressa com va poder. No es va ni plantejar que es pogués tallar. Si aquells l'agafaven, seria molt pitjor. Va rodolar cap endins i va caure de morros a l'interior del búnquer.

–Ah, no hi és! Com corre, aquest mitja merda!
–van dir aquells dos a fora.

Els havia esquivat per un segon. Va contenir la respiració fins que els va sentir allunyar-se. Es van pensar que havia continuat corrent i s'havia amagat entre els matolls o darrere els arbres.

Va tancar els ulls per sentir bé com s'allunyaven. Encara que fos estiu, no se sentia el ric-ric de cap

cigala. Però sí que li arribava el so dels altaveus que l'alcalde havia posat a cada dos carrers:

–San Maurizio Canavese, el poble dels teus somnis, gràcies a l'alcalde Vincenzo. Vota Vincenzo, vota seguretat!

L'Achille hauria volgut respondre que San Maurizio Canavese li semblava més aviat un poble de malson. I normalment era per culpa del fill de l'alcalde Vincenzo, el Peppuccio. Però tampoc hauria servit de res contestar a un altaveu.

Fins que no li va semblar que el Peppuccio i el Beppe eren prou lluny, no va tornar a respirar tranquil. I aleshores es va adonar d'on era.

La llum entrava pels finestrans estrets que hi havia aquí i allà, a prop del sostre. Allò era..., era ple d'aparells. Una sala quadrada i força gran, amb taules plenes de papers. Semblava que les haguessin abandonat així com si res en el moment en què els havien dit que la guerra havia acabat. Estaven cobertes de pols. Tota una paret, llarga com era, estava colgada de màquines estranyes i altaveus, i teclats i manovelles i palanques. El piu-piu que venia de dalt d'una de les maquinotes li indicava que algun ocell hi devia haver fet un niu.

Va seure en una cadira amb rodets i, una mica amb por, va pitjar un dels botons. No va passar res.

—Com a mínim no has disparat un míssil —es va dir.

Va prémer un altre botó, i un altre. Res de res. Després de tant de temps, aquells trastos devien estar espatllats.

Tot i que no funcionés, aquell lloc era increïble, era com estar en una nau espacial. Era com l'Sputnik, el satèl·lit que havien llançat els russos. Però no servia per a res. Era millor que tornés a buscar la bici i acabés de repartir les cartes.

I aleshores ho va veure: unes claus posades en una caixeta de la paret. Com si el guiés una força invisible, l'Achille s'hi va acostar lentament... i va girar les claus.

De sobte, els aparells van fer un bip-bip i es van il·luminar. Ell va fer un bot de l'ensurt. Funcionaven! Encara funcionaven!

Els auriculars que hi havia a sobre d'una de les taules plenes d'interruptors feien un soroll estrany. Els va agafar, se'ls va posar... i va sentir el brunzit inconfusible d'una ràdio a mig sintonitzar. Al seu voltant hi havia tants botons que no sabia quin pitjar. Estava emocionat, els hauria tocat tots.

—Calma't, calma't i pensa un moment —es va dir—. Si els auriculars són aquí i el cable no és gaire llarg, l'opció de canviar el dial no deu ser gaire lluny.

No li va costar trobar-lo: era la roda més grossa. La va anar girant i va enxampar la freqüència de

la RAI, la ràdio nacional. Un senyor amb veu de cantant d'òpera llegia les notícies. Va girar una mica més i va sonar un altre cop l'alcalde Vincenzo demanant els vots dels vilatans. Després va saltar a una altra emissora on feien música clàssica. Finalment, va aparèixer la veu de l'agent Magro, un dels policies del poble, dient que havien trobat el gat de la senyora Ferrara.

Hi havia una cosa més que li cridava molt l'atenció: un micròfon amb un botó vermell immens al davant. I va entendre per a què servien totes aquelles màquines: durant la guerra, allò havia estat un búnquer de comunicacions. Des d'allà es podien enviar missatges. A tot el món.

Era tan fascinant que es va oblidar completament que el Peppuccio i el Beppe el perseguien. Per sort, després d'una estona sense trobar-lo, ells també se n'havien oblidat i se n'havien tornat a casa.

L'Achille encara s'hi va entretenir unes hores.

